

31-01-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - দেহী অভিমানী হোৱা তেতিয়া বিকল্প (নেতিবাচক সংকল্প) সমাপ্ত হৈ যাব, কোনো কথাতো
ভয় নালাগিব, তোমালোক চিন্তামুক্ত হৈ যাবা"

*প্ৰশ্ন :- নতুন বৃক্ষৰ বৃদ্ধি কেনেদৰে হয় আৰু কিয় হয়?

*উত্তৰ :- নতুন বৃক্ষৰ বৃদ্ধি ওকণিৰ দৰে অতি ধীৰ গতিৰে হয়। যেনেকৈ ড্ৰামা (নাটক) ওকণিৰ দৰে ধীৰ গতিত চলি আছে, ঠিক তেনেকৈ ড্ৰামা অনুসৰি এই বৃক্ষও ধীৰে-ধীৰে বৃদ্ধি হয় কাৰণ ইয়াত মায়াৰ সৈতে যুদ্ধও বহুত কৰিবলগীয়া হয়। দেহী-অভিমানী হওঁতে সন্তানসকলৰ বহুত পৰিশ্ৰম হয়। দেহী-অভিমানী হ'লে বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। চাৰ্ভিচো (সেৱাও) বৃদ্ধি হ'ব। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত থাকিলে বৈতৰণী পাৰ হৈ যাব।

ওঁম্ শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। আত্মিক পিতাও অকালমূৰ্ত। আত্মিক পিতা বুলি কোৱা হয় পৰমপিতা পৰমাত্মাক। তোমালোক সন্তানসকলো অকালমূৰ্ত হোৱা। তোমালোকে শিখ লোকসকলকো ভালদৰে বুজাব পাৰা। আচলতে যিকোনো ধৰ্মৰ লোককে বুজাব পাৰা। এয়াও পিতাই শুনাইছে যে এই বৃক্ষ জোপা ধীৰে-ধীৰে বৃদ্ধি হয়। যেনেকৈ ড্ৰামা ওকণিৰ দৰে ধীৰ গতিৰে আগবাঢ়ে, তেনেকৈ বৃক্ষ জোপাও ওকণিৰ গতিৰে বৃদ্ধি হয়। বৃদ্ধি হওঁতে পুৰা কল্প লাগি যায়। এতিয়া তোমালোকৰ এয়া নতুন বৃক্ষ, তোমালোক সন্তানসকলৰো কল্পৰ সমান আয়ুস হৈ যায়। 5 হেজাৰ বছৰ ধৰি তোমালোকে চক্ৰ লগোৱা, ওকণিৰ গতিত এই চক্ৰ চলি থাকে। প্ৰথমতে আত্মাক বুজিব লাগে। এয়াই ডিফিকাল্ট (কঠিন) কথা। পিতাই জানে ড্ৰামা অনুসৰি ধীৰে-ধীৰে বৃক্ষ জোপা বাঢ়ে কাৰণ মায়াৰ সৈতে যুদ্ধ হয়, এই সময়ত মায়াৰ ৰাজ্য, পিছলৈ ৰাৱণেই নাথাকে। তোমালোক সন্তানসকল প্ৰথমতে দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। দেহী-অভিমানী সন্তানে চাৰ্ভিচ বহুত ভালকৈ কৰিব আৰু অতি আনন্দিত হৈ থাকিব। বুদ্ধিত ব্যৰ্থ বিকল্প নাহিব। যিহেতু তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা, সেয়েহে তোমালোকক কোনেও অস্থিৰ কৰিব নোৱাৰে। অংগদৰো দৃষ্টান্ত আছে নহয়, সেইবাবে তোমালোকৰ 'মহাবীৰ' নাম ৰখা হৈছে। এতিয়াতো এজনো মহাবীৰ নাই। পিছলৈ মহাবীৰ হ'বাগৈ, সেয়াও ক্ৰমানুসাৰে। যিয়ে ভাল চাৰ্ভিচ কৰে তেওঁক মহাবীৰৰ লাইনত (শাৰীত) ৰখা হ'ব। এতিয়া (তোমালোক) বীৰ, মহাবীৰ পিছলৈ হ'বাগৈ। অলপো কোনো প্ৰকাৰৰ সংশয় আহিব নালাগে। কিছুমানতো বহুত অহংকাৰী হৈ পৰে। কাকোৱে ভ্ৰক্ষেপ নকৰে। ইয়াততো অতি নম্ৰতাৰে কাৰোবাক বুজাব লাগে। তোমালোকে অমৃতসৰত শিখসকলৰ চাৰ্ভিচ কৰিব পাৰা। বাৰ্তাতো সকলোকে এটাই দিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে আত্মাৰ ময়লা (মামৰ) আঁতৰি যাব। তেওঁলোকে কয় - চাহেবৰ জপ কৰা.... চাহেবৰ মহিমাও আছে। একোওংকাৰ সৎ নাম, অকাল মূৰ্ত। এতিয়া অকালমূৰ্ত কোন? কোৱা হয় সৎগুৰু অকাল। অকালমূৰ্ত হৈছে আত্মা, নহয় জানো। আত্মাক কেতিয়াও কালে খাব নোৱাৰে। আত্মাই ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে, সেয়েহে ভূমিকা পালন কৰিবই লাগিব। আত্মাক কালে খাব কেনেকৈ। শৰীৰক খাব পাৰে। আত্মাতো অকালমূৰ্ত হয়। তোমালোকে শিখসকলৰ ওচৰলৈ গৈ ভাষণ দিব পাৰা। যেনেকৈ গীতা পাঠ কৰা সকলে ভাষণ দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা ভক্তি মাৰ্গত সামগ্ৰী বহুত আছে। কিন্তু জ্ঞান অলপো নাই। জ্ঞানৰ সাগৰ হৈছেই এজন পিতা। মনুষ্যক জ্ঞানৱান বুলি কোৱা নহ'ব। দেৱতাসকলো মনুষ্যই নহয় জানো। কিন্তু দৈৱী গুণ আছে সেইবাবে দেৱতা বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকেও পিতাৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ

পাইছিল। তোমালোকেও এই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হৈ আছা। সৎগুৰু অকাল বুলি কোৱা হয়। সত্যতো সেই এজন পিতাই হয়। তেৱেঁই পতিত-পাৱন হয়। দুজন পিতাৰো পৰিচয় দিব লাগে। তোমালোকে ভাষণ দিবলৈ দুই মিনিট সময় পালেও বহুত। এক মিনিট, এক চেকেণ্ড পালেও বহুত। কল্পৰ আগতে যাৰ তীৰ লাগিছিল তেওঁলোকৰেই লাগিব, কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। কেৱল বাৰ্তা দিব লাগে। বাবাই বুজাইছে - ধৰি লোৱা, যেতিয়া গুৰু নানক আহে তেওঁ কোনো বাৰ্তা নিদিয়৷ যে তোমালোক পুনৰ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে, তাৰ বাবে পবিত্ৰ হোৱা। সেয়াতো পবিত্ৰ আত্মাসকল ওপৰৰ পৰা আহে। তেওঁলোকৰ ধৰ্মৰ বৃদ্ধি হয়, আহি থাকে। বাস্তৱত সৎগতি দিওঁতা কোনো মনুষ্য হ'ব নোৱাৰে। সৎগতি দিওঁতা হৈছে এজন পিতা। মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়, আকৌ বুজোৱা হয় অমুক ধৰ্মৰ হয়। পিতাই বুজাইছে - তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজা, পবিত্ৰ হোৱা, গুৰুনানকে কৈছে - "মুত পলিতী কপড় ধোয়ে..." (যেতিয়া কাপোৰ মলিন হৈ যায় চাবোনেৰে ধোৱা হয়। সেইদৰে যেতিয়া বিকাৰেৰে মন মলিন হৈ যায় তেতিয়া সত্যৰ সংগেৰে পৰিস্কাৰ কৰে) এয়াও পিছলৈ শাস্ত্ৰ লিখাসকলে লিখিছে। প্ৰথমতে তেনেই কম অনুগামী থাকে। তেওঁলোকক কি শুনাব। এই জ্ঞানো এতিয়াহে পিতাই তোমালোকক দিয়ে, শাস্ত্ৰতো পিছলৈ লিখা হয়। সত্যযুগততো শাস্ত্ৰ নাথাকে। প্ৰথমতে বুজাব লাগে যে পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বিনাশতো হ'বই। সুধিব লাগে সৰ্বব্যাপি বুলি কাক কোৱা যাৰ মহিমা গোৱা - একোওংকাৰ... তেওঁতো পিতা নহ'ল জানো। তেওঁৰ সন্তান আমি আত্মাসকলো অকালমূৰ্ত হওঁ। এয়া হৈছে আমাৰ আসন। আমি এখন আসন এৰি আন এখনত বহোঁ। ৪৪ খন আসনত বহোঁ। এতিয়া এয়া হৈছে পুৰণি দুনিয়া, (ইয়াত) কিমান হুলস্থূল। নতুন দুনিয়াত এইবোৰ কথা হ'ব নোৱাৰে। তাততো এটাই ধৰ্ম থাকে। পিতাই তোমালোকক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দি দিয়ে। তোমালোকৰ ওপৰত কোনেও আক্ৰমণ কৰিব নোৱাৰে। দ্বাপৰৰ পৰা নিজা-নিজা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকসকল আহে। তেওঁলোকৰ ধৰ্ম যেতিয়া বৃদ্ধি হয়, শক্তিশালী হয় তেতিয়া যুদ্ধৰ কথা আহে। ইছলামীৰ সংখ্যা প্ৰথমতে কিমান কম আছিল। তোমালোকৰ ধৰ্মতো ইয়াতে প্ৰতিষ্ঠা হয়। তেওঁলোক আহে দ্বাপৰত। সেই সময়তে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয়। পিছলৈ ইজনৰ পিছত সিজনকৈ আহি থাকিব। এয়া ভালকৈ বুজিবলগীয়া কথা। কিছুমানেতো ড্ৰামা অনুসৰি একোৱেই ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে। পিতাই বুজায় নিশ্চয় তেওঁৰ পদবী কম হ'ব। এয়া কোনো অভিশাপ নহয়। মালাতো মহাবীৰসকলৰ হয়। ড্ৰামা অনুসৰি সকলোৱেতো একেধাৰণৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব নোৱাৰে। আগতেও চাগৈ (পুৰুষাৰ্থ) কৰা নাছিল। তেতিয়া ক'ব, তেনেহ'লে আমাৰ কি দোষ। পিতায়ো কয় - তোমালোকৰ কোনো দোষ নাই। ভাগ্যত নাথাকিলে পিতাই কি কৰিব পাৰে। বুজিব পৰা যায় কোন কি পদৰ বাবে যোগ্য। শিখসকলকো বুজাব লাগে যে চাহেবক জপিলে সুখ-শান্তি পাবা। তেওঁলোকে সুখ তেতিয়া পায় যেতিয়া তেওঁলোকৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয়। এতিয়াতো সকলো তললৈ আহি গৈছে। তোমালোকে মানি লোৱা সৎগুৰু অকাল.... তেন্তে আকৌ গুৰু বুলি কাক কোৱা? সৎগতি দিওঁতা গুৰু এজনেই। ভক্তি শিকোৱা গুৰুতো অনেক। জ্ঞান শিকাওঁতা হৈছে এজন পিতা। গতিকে তোমালোক মাতাসকলে তেওঁলোকক বুজোৱা যে তোমালোকে এয়া যি কংগন (খাৰু) পিন্ধা সেয়াও পবিত্ৰতাৰ চিন। তোমালোকৰ কথা তেওঁলোকে মানি ল'ব কিয়নো তোমালোক মাতাসকলেই স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খুলিবলৈ ওলাইছা। তোমালোক মাতাসকলে এতিয়া জ্ঞানৰ কলহ পাইছা যাৰ দ্বাৰা সকলোৰে সৎগতি হৈ যায়।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া নিজকে মহাবীৰ বুলি কোৱা। তোমালোকে ক'ব পাৰা আমি গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছো। দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য। এই জঁটাও পবিত্ৰতাৰ চিন। অকালমূৰ্ত পতিত-পাৱন পিতাৰ মহিমা সম্পূৰ্ণকৈ কৰিব লাগে। সাধু সন্ন্যাসীসকলে পৰমাত্মা নমঃ বুলি কয় আকৌ কয় তেওঁ সৰ্বব্যাপি। এয়া হৈছে ভুল। তোমালোকে পিতাৰ খুব মহিমা কৰা। পিতাৰ মহিমাৰ দ্বাৰাই তোমালোক সাঁতুৰি পাৰ হৈ যোৱা। যেনেকৈ কাহিনী আছে - ৰাম-ৰাম বুলি ক'লে পাৰ হৈ যাবা। পিতায়ো কয় পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিষয় সাগৰ পাৰ হৈ যাবা।

তোমালোক সকলোৱে মুক্তিলৈ যাবই লাগিব। তোমালোকে অমৃতসৰলৈ গৈ ভাষণ দিয়া যে তোমালোকে আহ্বান কৰা সৎগুৰু অকালমূৰ্ত.... কিন্তু তেওঁ এতিয়া কৈছে দেহ সহিত দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা বুলি বুজা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে পাপ ভস্ম হৈ যাব। অস্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। শিৱবাবা হৈছে অকালমূৰ্ত, নিৰাকৰ। তোমালোক আত্মাসকলো নিৰাকৰ। পিতাই কয় - মোৰ শৰীৰতো নাই। মই লোন (ঋণলৈ) লওঁ। মই আহোঁৱেই পতিত দুনিয়ালৈ - ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হ'বলৈ। ইয়াতেই ডাইৰেক্চন (নিৰ্দেশনা) দিম কিয়নো পতিত পুৰণি দুনিয়াতে থাকে। নতুন দুনিয়াত এটাই দেৱী দেৱতা ধৰ্ম আছিল, সেই সময়ত বাকী সকলো শান্তিধামত থাকে। পুনৰ ক্ৰমান্বয়ে সত্য, ৰজা, তমোলৈ আহে। যিয়ে বহুত সুখ পায় তেওঁলোকে বহুত দুখো পায়।

তোমালোকে সকলোকে পিতাৰ বাৰ্তা দিব লাগে যে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া ঘৰলৈ যাব পাৰিব। সকলোৰে সৎগতি তেতিয়াহে হয় যেতিয়া বৃক্ষ সম্পূৰ্ণ হয়, তেতিয়া সকলোৱে আহি যায়। এনেদৰে তোমালোকেও কাৰোবাক বহুত মৰমেৰে আৰু ধৈৰ্য্যৰে বুজোৱা। তোমালোকে চিত্ৰ লোৱাৰো প্ৰয়োজন নাই। বাস্তৱত, চিত্ৰ হৈছে নতুন সকলৰ বাবে। তোমালোকে যিকোনো ধৰ্মৰ লোককে বুজাব পাৰা। কিন্তু সন্তানসকলৰ ইমান যোগ নাই যে তীৰ লাগিব। (তেওঁলোকে) কয়, বাবা আমি হাৰি যাওঁ। মায়াই একেবাৰে মুখ ক'লা কৰি দিয়ে, তেওঁলোকে এইটো নাজানেই যে আমি দেৱতা আছিলো। এই সময়ত অসুৰ হৈ পৰিছো।

এতিয়া বাবাই কয় নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাৰ বাৰ্তা সকলোকে দি থাকা। বাইস্কোপৰ স্লাইদতো লিখা (চিনেমাৰ পৰ্দাত প্ৰদৰ্শন কৰা) যে ত্ৰিমূৰ্তি পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱই কৈছে - "মনে মনে কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব"। তোমালোকে মুক্তি-জীৱন মুক্তি লাভ কৰিব। বাৰ্তাতো সকলোকে দিব লাগিব, নহয় জানো। স্লাইদো তৈয়াৰ হৈ যাব লাগে। তাৰ দ্বাৰা 'মনামনাভৱ'ৰ যি বশীকৰণ মন্ত্ৰ, সেয়া সকলোকে দিয়া। এই পঢ়াত সময় নালাগে। আগলৈ সকলোৱে বুজিব। চিন্তাৰ কোনো কাৰণ নাই। চিন্তাৰ পৰা মুক্ততো হ'বই লাগিব। মনুষ্যলৈ যোৱা, মৃত্যুলৈ কিমান ভয় কৰে। ইয়াত ভয় কৰিবলগীয়াতো কথাই নাই। তোমালোকেতো ক'বা এতিয়া যেন মৃত্যু নহে। এতিয়া আমি পৰীক্ষাই সম্পূৰ্ণ কৰা নাই। এতিয়া যাত্ৰা সম্পূৰ্ণ কৰা নাই তেন্তে শৰীৰ কিয় এৰিব লাগে। এনেকুৱা মিঠা-মিঠা কথা পিতাৰ সৈতে পাতিব লাগে। খুব ভাল অভ্যাস গঢ়ি উঠিব। ইয়াত চিত্ৰৰ সন্মুখত আহি বহি যোৱা। তোমালোকে জানা যে আমি বাবাৰ পৰা বিশ্বৰ ৰাজত্ব পাওঁ। তেন্তে এনেকুৱা পিতাক বহুত স্মৰণ কৰিব লাগে, নহয় জানো। স্মৰণ নকৰিলে শান্তি ভোগ কৰিব লাগিব। বাবাৰতো (ব্ৰহ্মাবাবা) স্মৃতিত আহি গৈছে যে মই এয়া হ'মগৈ। সেয়েহে বহুত আনন্দিত হয় যে মই এয়া হ'মগৈ। দেখিলেই নিচা বাঢ়ি যায়। তোমালোকো এনেকুৱা হ'ব লাগিব। বাবা, মই আপোনাক স্মৰণ কৰি এনেকুৱা নিশ্চয় হ'ম। অন্য একো কাম নাথাকিলে ইয়াত চিত্ৰৰ সন্মুখত আহি বহি যোৱা। পিতাৰ দ্বাৰা মই এয়া উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰো। এইটো দৃঢ় কৰি পেলোৱা। এইটো পদ্ধতিও কম নহয়। কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে স্মৰণ নকৰে। বাবাই কয় ইয়ালৈ আহিছা যেতিয়া বহুত প্ৰেক্ষিছ (অভ্যাস) কৰা। তেতিয়া যি কিছু গ্ৰহচাৰী আছে সেয়া আঁতৰি যাব। চিৰিৰ চিত্ৰৰ ওপৰত এনেকৈ বিচাৰ কৰা। কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে শ্ৰীমতত চলিব নোৱাৰে। বাবাই ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে, মায়াই (ৰাস্তা) কাটি দিয়ে। বাবাই বহুত উপায় শুনায়। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰি থাকা। এনেকৈ কোৱা হয় অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে গোপ-গোপীসকলক সোধা, যাৰ নিশ্চয় আছে যে আমি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ল'ম। বাবাই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আমাক তাৰ মালিক কৰি তোলে। চিত্ৰও এনেকুৱা বনোৱা হৈছে। তোমালোকে সিদ্ধ কৰি শুনোৱা যে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণুৰ কি সম্বন্ধ। অন্য কোনেও নাজানে, ব্ৰহ্মাৰ চিত্ৰ দেখি বিবুদ্ধিত পৰে। স্থাপনাত নিশ্চয় সময় লাগে, কৰ্মাৰ্থিত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰিবলৈও সময় লাগে। বাৰে-বাৰে পাহৰি যায়। এইটো অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগে। ঐকান্তিক ভক্তি কৰোঁতাসকলেও চিত্ৰৰ আগত বহি যায়

যাতে সাক্ষাৎ হয়। তোমালোকতো এয়া হোৱাগৈ গতিকে তোমালোকে স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ বেজো আছে। বাবাই নিজৰ ভক্তি মাৰ্গৰ উদাহৰণ দিয়ে যে নাৰায়ণৰ মূৰ্তিৰ প্ৰতি মোৰ বহুত মৰম আছিল। সেয়া সকলো আছিল ভক্তি মাৰ্গ। এতিয়া পিতাই কয়- মনে মনে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা, অন্য একোৱে কৰিব নালাগে। বাবাই কয় - মইতো অ'বিডিয়েন্ট চাৰ্ভেণ্ট (একান্ত বাধ্য সেৱক)। মোৰ আগত তোমালোকে কিয় শিৰনত কৰা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) নম্ৰতাৰ গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। অলপো অহংকাৰত আহিব নালাগে। এনেকুৱা মহাবীৰ হ'ব লাগে যাতে মায়াই অস্থিৰ কৰিব নোৱাৰে।
- (2) সকলোকে 'মনমনাভৱ'ৰ বশীকৰণ মন্ত্ৰ শুনাৰ লাগে। বহুত মৰম আৰু ধৈৰ্য্যৰে সকলোকে জ্ঞানৰ কথা শুনাৰ লাগে। সকলো ধৰ্মৰ লোককে পিতাৰ বাৰ্তা দিব লাগে।

*বৰদান:- প্ৰতিটো শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পক কৰ্মত ফলপ্ৰসূ কৰোঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা

মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান মানে সংকল্প আৰু কৰ্ম সমান হওক। যদি সংকল্প বহু শ্ৰেষ্ঠ হয় আৰু কৰ্ম সংকল্প অনুসৰি নহয় তেন্তে মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান বুলি কোৱা নহ'ব। গতিকে চেক্ (পৰীক্ষা) কৰা যি শ্ৰেষ্ঠ সংকল্প কৰা সেয়া কৰ্মত ফলপ্ৰসূ হয় নে নহয়। মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমানৰ চিন হৈছে যে যিটো শক্তি যেতিয়া আৱশ্যক হয়, সেইটো শক্তি কাৰ্যত ফলপ্ৰসূ হ'ব। স্থূল আৰু সূক্ষ্ম সকলো শক্তি ইমান কন্ট্ৰোলত (নিয়ন্ত্ৰণত) থাকিব লাগে যাতে যি সময়ত যিটো শক্তিৰ আৱশ্যক হয়, তাক কামত লগাব পৰা যায়।

*গ্লোগান:- জ্ঞানী আত্মা সন্তানসকলৰ যদি ক্ৰোধ থাকে তেন্তে তাৰ দ্বাৰা পিতাৰ নাম গ্লানি (বদনাম) হয়।

ওঁম্ শান্তি!!

***

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান বিঘ্ন-বিনাশক, অচল-অটল হৈ প্ৰতিটো বিঘ্নক অতিক্ৰম কৰা। এনেকৈ অনুভৱ কৰা যেন এয়া বিঘ্ন নহয়, খেলহে। পাহাৰ সৰিয়হৰ বীজৰ দৰে অনুভৱ হওক, কিয়নো নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) আত্মাসকলে প্ৰথমৰে পৰাই জানে যে এই সকলোবোৰতো আহিবই, হ'বই লাগিব। কেতিয়াও 'কিয়', 'কি'ৰ প্ৰশ্নত বিবুদ্ধিত হ'ব নালাগে।